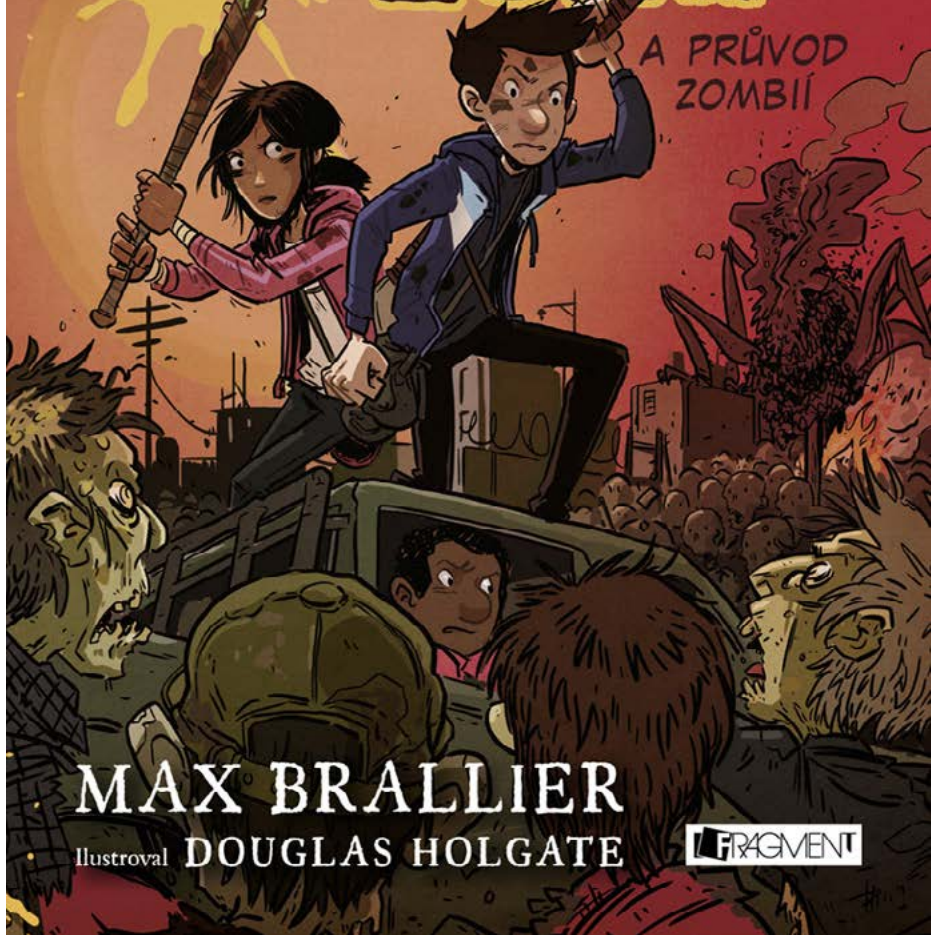


poslední Děti na zemi

A PRŮVOD
ZOMBII



MAX BRALLIER

ilustroval **DOUGLAS HOLGATE**

FRAGMENT

Poslední děti na Zemi a průvod zombií

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz



Max Brallier
Poslední děti na Zemi a průvod zombií – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

Když jsme naposledy viděli naše neohrožené hrdiny...

Quinte,
aktivuj
obranu!

Provedu!

a potom...

Hasta la
vista, baby.



jen aby zjistili...



a teď...



Musím vrátit
Síle rovnováhu.

ale vlastně ne.

MAX BRALLIER A DOUGLAS HOLGATE

POSLEDNÍ DĚTI NA ZEMI

A PRŮVOD
ZOMBII



F FRAGMENT

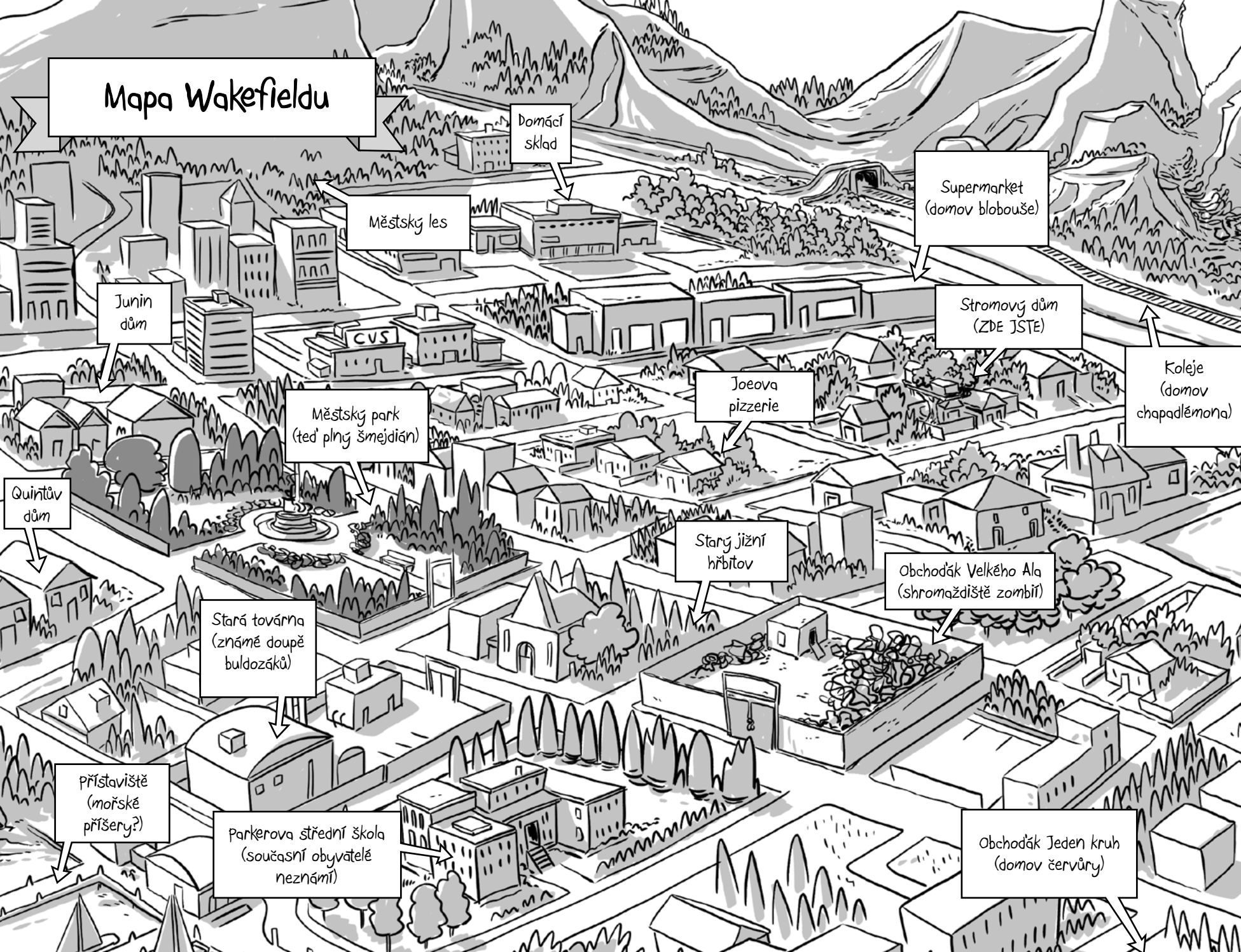
*Pro Ruby. Kdyby se zhroutil svět a blížily se nestvůry,
byl by z tebe fantastický parťák do dobrodružství.*

– M. B.

*Pro moje rodiče: Nejen za podporu, lásku a povzbuzování
na každém kroku, ale taky za pravidelné odkládání
u sousedů, kteří mě, aniž byste to věděli, usazovali snad
před každý hororový film dostupný ve videopůjčovně,
když mi bylo osm.*

– D. H.

Mapa Wakefieldu



Domáci sklad

Městský les

Supermarket
(domov blobouše)

Junin dům

Městský park
(ted' plný šmejdů)

Joeova pizzerie

Stromový dům
(ZDE JSTE)

Koleje
(domov chapadlémona)

Quintáv dům

Stará továrna
(známé doupe buldozáků)

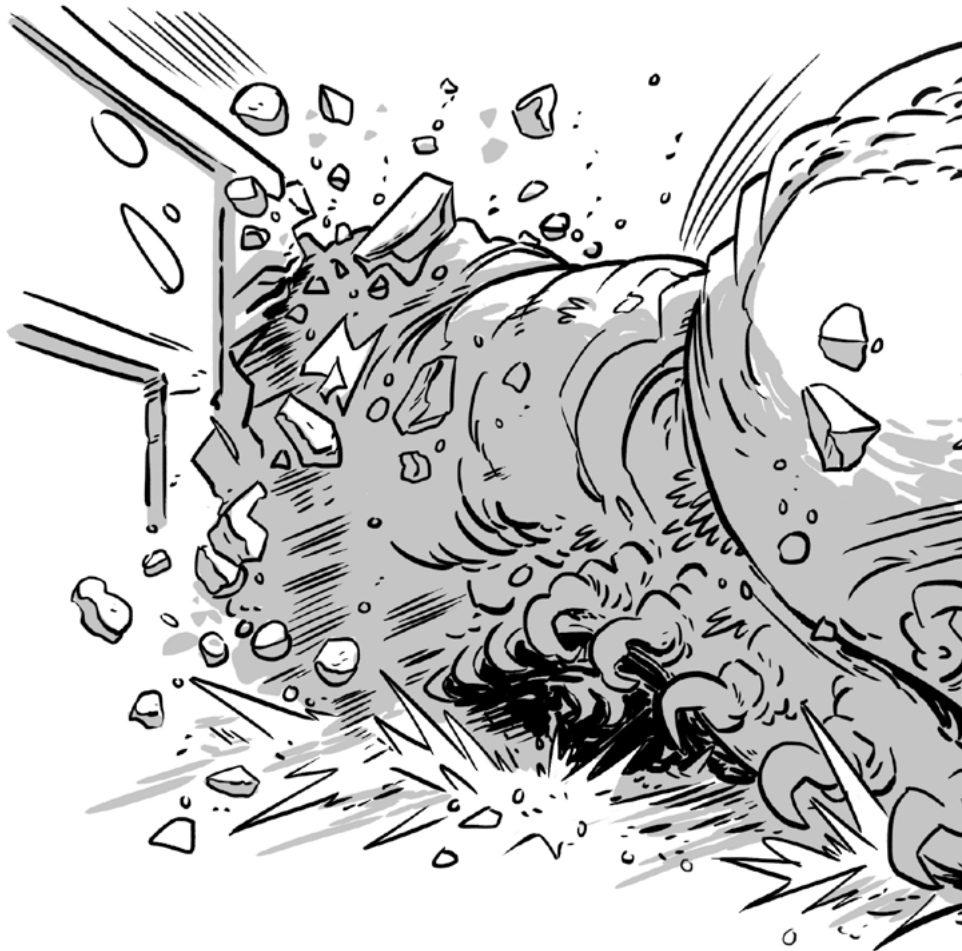
Starý jižní hřbitov

Obchodák Velkého Ala
(shromaždiště zombií)

Přístaviště
(mořské přišery?)

Parkerova střední škola
(současní obyvatelé neznámí)

Obchodák Jeden kruh
(domov červůry)



1. kapitola

DOBŘE, takže... budeme pohlceni. Sežráni.
Spolknutí vcelku. Nebo možná spolkyání
po kouskách. Vážně, vcelku nebo po kouskách,
copak na tom záleží? Podstatné je to SPOLKNUTÍ.



Vidíte tu potvoru za námi, velkou jako vlak?
Není to vlak. Je to obří červí stvůra. Červůra.
A **proč** utíkáme před obří červí stvůrou?
To je velice dobrá otázka.
S velice hloupou odpovědí. Plníme...



Chápejte, asi tak před měsícem jsem porazil velké zlé monstrum jménem Blarg. Takže jsem prohlásil: „Jsme hrdinové! Postapokalyptičtí akční hrdinové. A postapokalyptičtí akční hrdinové *potřebujou* mít nějaké poslání!“

V zásadě jsme moderní verze starých dobrých rytířů krále Artuše. Tihle staří dobří rytíři pořád něco podnikali. A tehdy můj nejlepší kamarád Quint Baker řekl: „Měli bychom sestavit bestiář, příteli!“

Ptáte se, co je bestiář?

To je taky dobrá otázka! Přesně tak jsem se zeptal Quinta. Quint se na mě podíval, jako kdybych byl úplný trotl, vzal slovník cizích slov a přečetl: „**Názorný, encyklopedický přehled s podrobnými popisy četných bájných tvorů.**“

„To mi připadá jako nóbl jméno pro sešit s obludami,“ řekl jsem.

„Ale lepší!“ namítl Quint. „Za sešitem slyšíš školu a studium. Za bestiářem slyšíš BESTIE. Knihu plnou vrásčitých žlutých stránek, které voní po dávné minulosti.“

To se mi náramně zamlouvalo, takže jsem řekl...



A teď sestavujeme **kompletní** bestiář **každického divného tvora**, který dorazil do Wakefieldu po nestvůří apokalypse z posledního léta. K zapsání do bestiáře potřebujete dvě věci:

Zprvė: snímek. To je můj úkol. To je vám určitě **jasné**, protože jsem Jack Sullivan, **skvělý** fotograf nestvůr.

Zadruhé: INFORMACE. Informace o každé nestvůře: silné stránky, slabiny, kde se zdržuje, co jí, jaké má koníčky, jestli páchne jako samo zlo a tak dál a tak dál.

Uvědomuji si, že v hitparádě hrdinských činů se „psaní knihy“ nezařazuje zrovna po bok Froda a jeho poutě s prstenem k Hoře osudu, ale to je fuk. Zjistil jsem, že když nazvete **libovolnou** povinnost posláním, může být váš život mnohem zábavnější.

Například...



Posláním našeho kamaráda Dirka je zase založit zeleninovou zahrádku. To není vtip. Dirk prý miluje čerstvá rajčata. Tvrdí, že nedokáže udržovat svoji mohutnou postavu jenom čipsy a čokoládovými tyčinkami. Což je BLBOST, protože vím jistě, že to jsou hlavní potravinové skupiny.

Dirk patří k mé skupině bojovníků proti příšerám. Před koncem světa byl děsivý školní šikanér, ale teď je děsivý nestvůrobijec... s citlivou povahou, jak se dá poznat z jeho péče o zeleninovou zahrádku.

Dirk nám slíbil, že až bude mít rajčata, nejspíš dokáže nad ohněm vyrobit nějaké pirátské pizzy. A já jsem neměl pizzu – poctivou ani pirátskou – fůru měsíců.

June Del Torová (to je něco jako moje nejoblíbenější holka na světě) v tomhle s Dirkem souhlasila – umírala touhou po zdravější stravě. Podle mě to je snůška kravin.

Každopádně tato dvě rytířská poslání jsou důvodem, proč jsme Quint, June, Dirk a já právě teď v obchodáku Jeden kruh. Kvůli nim se řítíme hlavní uličkou. Kvůli nim nás stíhá červůra. Kvůli nim...

ŘA-ŘA-ŘAAACH!!!

Uháním dál a ohlížím se. A kruci – dohání nás!



Srdce mi buší v hrudním koši, zatáčím za roh a probíhám kolem nůbl obchodu s belgickou čokoládou, obchodu s plyšáky a stánku s bonbóny.

Najednou...

PLESK! PLESK! PLESK! PLESK!

Za mnou se ozývají kroky. Pokud vím, červi – dokonce ani **nestvůrní** – nemají nohy.

Ohlížím se. Cítím úlevu a zároveň jsem parádně našťavaný, když vidím, že to je Quint.

„Quinte!“ obořím se na něj. „Řekl jsem, že se rozdělíme. Proč ses nerozdělil?“

„Já se rozdělil,“ odpovídá. „Když se rozděluju, rozděluju se doleva. Nikdy jinak!“

„Rozdělit se není tak těžké, Quinte!“ křičím. „Každý prostě vyrazí jiným směrem. To znamená **rozdělit se!** Není to zrovna astrofyzika!“

„Jacku, astrofyzika mi připadá jednodušší než tvoje hloupé akční plány!“

Ječím na Quinta, ale neslyší mě. Je těžké cokoliv slyšet přes burácení červa, který se plazí zpoza rohu.

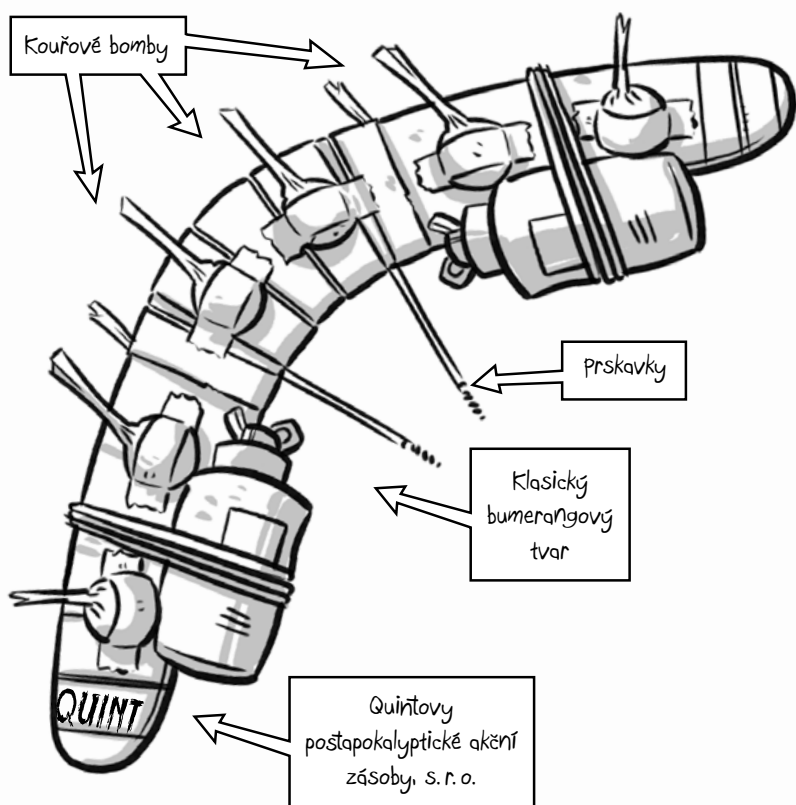
„Skvělé, Quinte!“ řvu. „Jelikož jsme **dva**, červůra se rozhodla pronásledovat nás!“

Ozývá se zadunění, jak se červ prodral botárnou. Chodbou se rozléhá tříštění skla a skřípění kovu a všude poskakují boty Nike.

Je načase vyzkoušet nejnovější hračku...

BUMerang

(zbraň, která dělá BUM)



Tohle konkrétní udělátko samozřejmě navrhl Quint. Jeho smyslem je „rozptýlit pozornost nestvůr a zmást je“. Napřahuji se, abych ho hodil, a...



2. kapitola

BUMerang neletí zpátky ke mně, jak to mají dělat bumerangy. Bez vracení vlastně ani nejde o bumerang, jenom o zahnutý klacek – a to není moc velká zábava.

BUMerang se nevrací, ale zasahuje červůru do obličeje. Je slyšet ZADUNĚNÍ a kouřové bomby i prskavky naráz vybuchují. Příšera prudce uhýbá doleva, pak zpátky doprava a potom...



Využívám zlomek vteřiny, kdy červůře zasypává obličej spousta skla a kovu, popadám Quinta a strhávám ho do nejbližšího obchodu. Zakopáváme o pult s vystaveným zbožím a kácíme se na zem.

„Nevstávej!“ šeptám.

O okamžik později se červůra mihne chodbou kolem obchodu jako přerostlá raketa ze smrkanců, která nějak obživila.

Lapám po dechu, zvedám se na nohy a plížím se do chodby. Červůra po sobě nechala stopu žlutého červího slizu a z podlahy je kluziště. Sleduji, jak naráží do Nordstromu a mizí v oblaku prachu, když se za ním kácí zeď.

„Nevyfotil jsem ji!“ vyhrkuji.

„PRUDA,“ říká Quint.

Povytahuji obočí. „Takhle nemluv, Quinte. Nesluší ti to.“

„Selhání fotografických rozměrů, příteli.“

„To je trochu lepší,“ říkám a plácám svého nejlepšího kamaráda po zádech. „Kde to jsme?“

Rozhlížím se a začínám se celý chvět a třást, protože mi dochází, že JSME V HERNÍM OBCHODĚ!

„Páni!“ říkám a vykračuji uličkou. „Lepší schovávačku na poslední chvíli jsem nemohl vybrat.“

„Dokonalé!“ souhlasí Quint spokojeně.

Poblíž oddílu s Nintendy 3DS si všímám věci, kterou chci tak moc, až se mi svírají útroby a po rukách i nohách mi přebíhá mravenčení.

Dívám se na obří zbroj vesmírného mariňáka v životní velikosti z mé nejoblíbenější hry NIMBUS: Výzva do akce. Je lesklý, skoro ZÁŘÍ.



Vedle něj je velká cedule s nápisem: „Letos o svátcích! Nejžhavější akční sci-fi střílečka s vesmírným mariňákem, jaká se kdy objevila na planetě Zemi! NIMBUS: Výzva do akce 14.“

Najednou mě zavaluje smutek. Myslím na to, kolik úžasných videoher se připravovalo, když začala nestvůří apokalypsa. A teď se nikdy nedostanou do oběhu! A já si je nezahraju!



Ťukám na hrudní plát. **BŘINK BŘINK**
BŘINK. Rozhodně to je kov nebo nějaký nóbl plast.

Quint kulí oči. „Spletl jsem se!“ říká. „Tehle silikonoplastový divoflex je v oboru videoher nejlepší!“

„Každopádně ho беру s sebou,“ odpovídám. „Budu jako neporazitelný kosmický mariňácký hrdina! Tady do boku si nacpu pár bitevních raket – nestvůra se přiblíží a **VŽUM!** Nažer se rakety!“

Quint se zubí. „Musím souhlasit. Dělá to docela dojem.“

„Tak,“ rozhlížím se, „kde máme nosiče?“

O chvílku později...



Po zhruba dvaceti nemotorných pokusech se Quintovi a mně daří připevnit zbroj vesmírného supermariňáka k Tulákovu sedlu. Tulák je můj nestvůrný pes a dokáže odvléct *cokoliv*. Na cestu беру ještě pár her PS4 a vycházím na oslizlou, kluzkou chodbu.

„Dobře,“ říkám. „Najdeme June a Dirka.“

3. kapitola



Kráčíme po horním patře obchodáku a shlížíme na chodbu pod námi. Vidím různé stánky, kde se prodávají trička, elegantní pouzdra na mobily a další serepetičky, které jsou vážně hloupé, ale já je taky tak trochu chci. Většina obchodáku je

v troskách – vyloupili a vyrabovali ho panikařící lidé, když začínala nestvůří apokalypsa.

Cestou kolem obchodu Apple mi v nose šimrá závan nějakého zvláštního, nasládlého pachu, který tu visí ve vzduchu.

A koutkem oka vidím pod námi pohyb. Postavu, která se vleče kolem obchodu s oblečením. Téměř lidská postava.

Z pohledu na ni – na něco skoro, ale **ne úplně lidského** – mi přebíhá mráz po zádech. Prudce mi buší srdce.

Možná je to jenom produkt mojí bujné představivosti...?

Ale ne.

Možná mě šálí zrak, ale čich ne. A ten zvláštní, nasládlý pach je čím dál silnější.

Takhle přece nepáchne zlo. Není to ten odporný puch, jaký kolem sebe šířilo to padoušské monstrum Blarg. Není to zápach buldozáků, oksindlenců a dalších wakefieldských netvorů.

To je zápach zla.

Ale tohle?

Tohle upřímně řečeno páchne jako ples střední školy. Už to mám, jako levná kolínská.

„Viděl jsi to, Quinte?“ šeptám.

Kývá. Na tváři se mu objevuje ustrašený výraz. Ustrašený, ale s příměsí zvědavosti. Vytrhuji z pouzdra svoji zbraň, Louisvilleský řezák.



Je to měsíc od chvíle, co jsme zachránili (tak trochu zachránili) June, a ještě jsme neviděli žádného jiného člověka. Žádné děti, dospělé, prostě nikoho. Jenom spousty zombií a nestvůr.

A zombie se v poslední době taky objevují čím dál míň. Vlastně to vypadá, jako kdyby mizely.

Teď jsme třeba v obchodáku přes hodinu a neviděli jsme ani **jednu**. A pokud jste na ně odborník jako já, víte, že zombií by obchodák měl být plný. Viděli jste někdy nějaký zombijský film? Hráli jste zombijskou hru? Zombie jsou VŽDYCKY v obchodácích. Nejspíš k smrti rády nakupují nebo co.

Quint si myslí, že je něco *odstraňuje*. Neviděli jsme, že by se stěhovaly, a neviděli jsme je ani jakože umírat. Povím vám jedno: jestli něco odstraňuje zombie, **nechci** se s tím „něčím“ potkat.

Sladká vůně přitahuje mou pozornost zpátky do současnosti.

Klekám si na jedno koleno a drbu Tuláka za ušima. „Kamaráde, mohl bys odvléct mou vesmírnou mariňáckou zbroj k Velký mámě?“ říkám a ukazuji k parkovišti, kde čeká Velká máma, náš postapokalyptický nákladáček.

Tulák naklání hlavu a chápatě vrčí. O chvíli později už odbíhá chodbou a moje vesmírná mariňácká zbroj bouchá a rachotí za ním.

„Tak, Quinte,“ říkám. „Zjistíme, co je ten tvor zač.“

Quint mě následuje po eskalátorech do přízemí. Schováváme se za stánkem s názvem Vycpaniny – prodávají tu vycpané pandy, selata a fretky – a já se zatajeným dechem vyhlížím zpoza rohu.

Vidím tu postavu. A jestli je to člověk, je to přímo **obr.** Klepe kovovou mříží, jaké jsou spuštěné přes většinu výloh.

Vyměňujeme si s Quintem vyděšené pohledy a tiše se plížíme k dalšímu stánku. Jsme jako ultrachabý James Bond. Myslíte, že se Bond někdy při sledování musel schovávat za Katčiny mi zakázkovými svíčkami?

Podivná postava se zastavuje před pekárnou. Konečně se mi na ni naskytuje ničím nerušený výhled. A z toho, co vidím, se mi krev mění v ledovou vodu.



Prudce se stahuji za stánek a klesám na zem. „Viděl jsi to?“ Ptám se Quinta. Snažím se ovládnout, abych nemluvil hlasitěji než šeptem.

Quint přikyvuje. Nemluví. Třese se jako osika.

„Bylo to jako nestvůrný člověk. Nebo lidská nestvůra,“ říkám. Ale než vůbec stačíme začít přemýšlet o tom, co z toho plyne, chodbou zní pronikavý vrískot.

Je to June. Běží k nám. Dirk utíká vedle ní. A za nimi se řítí obrovská červůra s obnaženými tesáky jako vlaková souprava, která se vykašlala na koleje.

Musíme si najít úkryt. Bezpečí. Něco, co by nás ochránilo před touhle potvorou.

Jenže supermarket před námi uzavírá kovová mříž stejně jako všechny obchody kolem.

Jsme ve slepé uličce. V pasti.

Nenabízí se nám žádná úniková cesta.





4. kapitola



Vzpomínám si, jak jsem se cítil těsně předtím, než jsem porazil velkého, zlého, smrdutého Blarga: byl jsem plný strachu, ale taky sebejistoty. Vyděšený, ale naživu.

A stejně se cítím i teď.

Odvážně.

Hloupě odvážně.

Tohle je moje chvíle.

Chvilé Jacka Sullivana, postapokalyptického akčního hrdiny.

Červůra u nás bude za několik vteřin. Její obří tělo se hrne na nás a drtí všechno, co jí stojí v cestě. A **nemůžu** dovolit, aby moji kamarádi dopadli stejně. To je starost, která mi v noci brání spát (a ještě myšlenky na Selenu Gomezovou – doufám, že je někde v bezpečí!).

Vycházím příšeře naproti jako nějaký samurajský nindža Jedi.

„Jacku, co to děláš?“ ječí June.

„June, Dirku, Quinte, ustupte,“ říkám. „Za mě.“

„Pokusím se otevřít bránu do supermarketu,“ navrhuje Dirk. „Jestli ji dokážeš zpomalit, možná dneska všichni nezemřeme.“

Přikyvuji.

Pokud Dirk otevře bránu, dostanou se do bezpečí. Ale pokud ne, budou rozmačkáni, rozdrceni a rozmáznuti. Bude po nich.

„Jacku...,“ prosí June.

„BĚŽTE!“ křičím. Samurajské nindžovské jediovské hrdinství jasně válčuje můj strach, ze kterého by se mi jinak svíraly pŕlky, a ještě přidávám na dramatičnosti.



June zná mou praštnost. Ví, že se každým střetem s nestvůrami nějak propotácím.

Červenám se. „Pardon. Nechal jsem se unést. Jenom, *prosím*, jdi, ano?“

KRAKA-PRÁSK!

Červůra válcuje stánek s pouzdry na mobily.
Stěny se třesou. Ze stropu se sypou střepy skla.

Konečně June sprintuje k supermarketu.

Zůstávám stát s řezákem po boku jako zkušený,
klidný válečník. Nemůžu se postavit téhle
krvelačné, zubaté stvůře tváří v tvář, ale pokud
zkusím pár šikovných triků, jako kdybych
šermoval světelným mečem, snad získám pro
kamarády dost času, aby...

Po podlaze se šíří klikaté pukliny, jako když
praská zamrzlá hladina rybníku. Červůra otvírá
tlamu a já vidím tlustý jazyk, který se převaluje
v temnotě tlamy.

Zhluboka se nadechnuji.

A pak, když je ten nestvůrný červ skoro u mě,
tak blízko, že cítím zkažené maso uvízlé mezi
jeho zuby, tak blízko, že vidím svůj odraz ve
stovce jeho drobných oček, **skáču** ke straně.
Prsty svírám řezák, držím ho co nejpevněji
v obou rukách rovnoběžně se zemí, červ
setrvačností projíždí kolem mě a ostří se mu
zatíná do masa...



ŘÍÍÍÍZ!

Netvor vřeští bolestí, ohání se tlustým ocasem
proti mně a...

PLESK!

Narážím do obchodu s oblečením a sjíždím
po zavřené bráně na troskami posetou zemi.
Zvedám oči a vidím, jak se Dirk snaží otevřít
těžkou kovovou bránu do supermarketu. Quint
a June mu horečně pomáhají.

Brána ale nepovoluje.

A je příliš pozdě.

Červůra je u nich. Zavírá tlamu a se skloněnou
červí hlavou přejíždí po zemi.

Ale potom si všímám ještě něčeho.

Toho nestvůrného člověka. Běží k mým
přátelům. Quint se vyděšeně otáčí. Člověk-netvor
ho odstrkuje stranou, chytá mříž a zvedá ji.

To je poslední, co vidím.

Ocas červa mě zasahuje do obličeje, hroutím se
na podlahu a pohlcuje mě tma.

5. kapitola

Pomalu mrkám a otvírám oči. Dělalí se mi před nimi mžitky, hvězdičky a dokonce i čtyřlístky – jako v kresleném komiksu.



Po ostatních ani stopy. Zvedám se na nohy a vrávorám k supermarketu. Celé průčelí obchodu je zničené.

Nezastavil jsem červůru.

A co moji přátelé? Přišel jsem o ně?

Dlážděnou podlahu pokrývají trosky.

Z rozprašovačů stříká voda. Po celém obchodě se válejí kusy stropu.

Z dalšího pohledu, který se mi naskýtá, se mi točí hlava.

Juniny tenisky. Klučičí tenisky, které nosí a které se mi tolik líbí. Jedna vykukuje zpod hromady sutin.

Ne.

Ne, ne, ne.

Moji přátelé jsou pohřbeni pod hromadou trosek velkou jako únorová sněhová závěj.



Snažím se sutiny odházet na stranu, ale jsou moc velké. Moc těžké. Lámu si nehty, když se pokouším pohnout masivní kovovou bránou, která je přikrývá.

Dýchám přerývaně. Oči se mi zalévají slzami.

A cítím... cítím...

Cítím tu výraznou kolínskou.

Otáčím se a vidím zdroj vůně. Gigantický zdroj. Nade mnou se tyčí ten člověk-nestvůra...

Člověk-nestvůra

Víceméně lidský obličej
(to jsem předtím neviděl)

Kompasy, udělatka
a tentononc

Pach kolínské

Palec postavený proti
ostatním prstům

Šperky z kostí a lebek
(to asi není dobré znamení...)



Netasím řezák. Neutíkám. Jenom tam stojím.
A potom, aniž bych cokoliv řekl, se od něj
odvracím a dál se snažím osvobodit kamarády.

Za zátylek mě chytá teplá tlapa. Prsty toho tvora
se mi svírají kolem límce a zvedají mě do vzduchu.
Jemně mě staví o kousek dál.

Sám se začíná prohrabovat troskami a opatrně
odstraňuje kusy stropu. Zvedá zprohýbané,
pokřivené kusy brány. Jediným plynulým
pohybem odklízí poslední kus. A já je vidím.

Kamarády. Živé.

Trochu zkrvavené a hodně špinavé – ale
v zásadě v pohodě.



Zaplavuje mě úleva. „Jste v pořádku!“

June se zubí, slézá z hromady a stoupá si.
„To ty jsi v pořádku! Proč jsi tam jen tak stál
a snažil se tu příšeru zastrašit pohledem?

Jsi *normální*?“

„Pokoušel jsem se o takový samurajský trik.“

„Už se o ně nepokoušej, Jacku.“

Quint se potácí ze sutin a objímá mě. Moji
přátelé ani já na objetí normálně moc nejsme, ale
Quint mě tiskne k sobě a poplácává mě po zádech.
„Myslel jsem, že je po nás!“ vyhrkuje.

Usmívám se. „Jsme v pohodě, kámo. V pohodě.“

„Ano, to jsme,“ říká June a ukazuje na to lidské
monstrum. „Díky *němu*.“

Dirk přikyvuje. „Prorazil bránu a strčil nás
dovnitř. Červůra zasáhla hlavně jeho.“

Takže tenhle... tenhle tvor nejen osvobodil
moje přátele, ale taky vstřebal sílu nárazu,
který jim zachránil životy. A svým způsobem
zachránil i mě, protože bez kamarádů by nemělo
cenu žít dál.

Tenhle děsivý ohava je náš zachránce. To jen
dokazuje, že žádnou stvůru nemáme hodnotit
podle vzhledu. Ani podle šperků z kostí.

Tvor se prudce nadechuje a klesá na koleno. Vidím, že má zraněnou pravou nohu. Nejspíš si ji pohmoždil, když pomáhal mým přátelům. To, jak je vytahoval zpod trosek, ho stálo poslední síly.

Opírá se o regál s oblečením a daří se mu znovu vstát. A pak otvírá pusou.



Ta slova mě div nesrážejí na zem. „Vy... vy mluvíte anglicky?“ koptám.

„Mluvím víc jazyky, než znáš,“ odpovídá tvor. Jeho hlas zní jako hrdelní bručení. Opakuje otázku: „Jste v pořádku?“

„Ano,“ přikyvuji. „Jsme.“

„Jste lidé?“ vyptává se dál. „Lidé“ vyslovuje, jako kdyby to slovo použil úplně poprvé.

„É, jo,“ říkám a vycházím k němu. „Jasná páka. Jmenuju se Jack Sullivan. A co jste vy?“

„Tvůj jazyk by nedokázal vytvořit správná slova,“ odpovídá tvor.

„Hm. No – a nemáte jméno? Jméno, které by můj, é, chabý a méněcenný jazyk **dokázal** vyslovit?“

„Thrull,“ představuje se netvor pomalu.

„Zachránil jste nás,“ říká June.

„Regulérně jste nám zachránil život,“ přitakává Quint.

„Fakt hustý, monstrouši,“ dodává Dirk. „Máte to u nás.“

Thrull si mě prohlíží od hlavy k patě a zakotvuje pohledem na mém rameni. Ne – na něčem za ním. Na Louisvilleském řezáku v pouzdru. Rychle se pro něj natahuje a bere ho do tlapy.

Velice nervózně couvám.

Louisvilleský řezák vypadá v jeho obřích tlapách komicky maličký. Mhouří na něj oči a soustředěně si ho prohlíží.

„Tvoje zbraň...“ promlouvá. Jeho hlas najednou zní o něco jemněji.

„Ano. Moje zbraň. A moc rád bych ji měl zpátky. Ale, é, žádný spěch. Vy jste tu šéf.“

Nepatrně naklání hlavu ke straně, takže přístroje a udělátka na jeho krku chrastí a cinkají. „Toto je ostří, které skolilo OEÉŕŕūæĽa, odvěkého sluhu Řezžóčĥa Pradávného, ničitele světů.“

„Ééé... skolilo?“ opakuji.

„To znamená porazilo,“ šeptá Quint. „Jako že zabilo.“

„Aha. No jasně!“ odpovídám. „Jo! Totiž, je to moje ostří. Nevím, co nebo kdo je OEÉŕŕūæĽ. Ani komu slouží. Říkal jste Řezžóčĥ Pradávný, Ničitel světů? To je nějaký padouch z komiksu?“

Thrull se mračí a dívá se na mě, jako kdyby mi to moc nezapalovalo. „Z komiksu?“

Chci ho přesvědčit, že mi to zapaluje víc než dobře, a tak hned drmolím. „No jistě. Komiksy. Ehm. Superhrdinové a tak. Natáčejí se podle nich ty nejlepší filmy. Totiž natáčely, když se ještě něco natáčelo. Ale to není podstatné. Takže kdo je tenhle OEÉŕŕūæĽ? Ta věc, kterou jsem, ehm, skolil?“

Thrullovi se na netvořím obličejí objevuje něco jako úsměv. Hrbí se, mává volnou paží a napodobuje jiného tvora.

„Blarg!“ Vykřikuje najednou June. „On myslí Blarga!“

Blarg je obří stvůra, kterou jsem porazil zhruba před měsícem. Byl šíleně strašidelný a šíleně zlý – ale teď je jenom šíleně mrtvý. „No jo, toho jsem skolil,“ říkám hrdě. „**Totálně**. Ale neříkali jsme mu OEřřūæł; sluha Řezzůča Pradávného, ničitele světů, nebo jak jste to povídal. Říkali jsme mu Blarg, protože, ehm, takový vydával zvuk, když řval.“

Najednou se velice stydím za naši neschopnost pojmenovávat monstra tvůrčím způsobem.

Thrull se ke mně blíží třemi bolestivými kroky a tyčí se nade mnou. Bojím se, že jestli se pokusím ještě víc zaklonit hlavu, upadne mi z ramen.

Polykám.

Byl snad Blarg jeho kamarád? Jestli ano, nejspíš je docela naštvaný, že jsem zabodl ostrí do mozku jeho kámoše. Neměli bychom prchat? Mám pocit, že možná ano...

Ale další věc, kterou Thrull dělá, mě úplně uzemňuje...